ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Bc. Jana Schneeweise a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Mgr. J. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Petrem Kociánem
se sídlem Revoluční 14, Nový Jičín

proti

žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 3**
se sídlem Jagellonská 5, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. 53 Si 286/2024-20

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) odložil žádost žalobce o poskytnutí informace, jelikož žalobce ve stanovené lhůtě nevyhověl výzvě k zaplacení úhrady za vyhledávání informací podle § 17 odst. 1 InfZ.
2. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 11. 2024 žalobce podal k žalovanému žádost o informace v rozsahu rozhodnutí žalovaného o návrhu povinného na zastavení exekuce ve

věcech sp. zn. 35 Exe 653/2013 (včetně rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 39 Co 157/2022), sp. zn. 36 Exe 6141/2010 (včetně rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 36 Co 97/2020) a 35 Exe 3036/2014 (včetně rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 35 Co 331/2020). V oznámení ze dne 27. 11. 2024 (dále jen „oznámení") žalovaný žalobce s odkazem na § 17 odst. 1 InfZ vyzval, aby do 60 dnů od doručení oznámení uhradil na účet žalovaného 1 000 Kč jako náklady za nezbytnou anonymizaci požadovaných rozhodnutí s ohledem na § 8a InfZ. Výši částky žalovaný odůvodnil tím, že celkový rozsah požadovaných rozhodnutí činí 155 normostran textu, přičemž z úřední činnosti je mu známo, že anonymizace jedné normostrany zabere minimálně 2 minuty. Celkově tedy anonymizace zabere minimálně 5 hodin, což představuje mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a podle § 5 Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 14. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OST, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Instrukce") činí náklad na hodinu takového vytvoření informace částku 200 Kč. Žalobce podal proti oznámení stížnost, kterou Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 9. 12. 2024, č. j. MSP-819/2024-OSV-OSV/2 (dále jen „rozhodnutí o stížnosti") zamítlo a výši úhrady potvrdilo. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ve formě přípisu, v němž vysvětlil, že žádost podle § 17 odst. 5 InfZ odložil proto, že žalobce ve lhůtě stanovené v oznámení úhradu nezaplatil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě namítl, že postup žalovaného je v rozporu s právem na informace (a kontrolu soudní moci) zaručeným Listinou základních práv a svobod, zákonem a základní povinností státu poskytovat informace o svých úkonech. Žádost se nevymyká běžnému poskytnutí informací o činnosti žalovaného, a nelze tak na ni klást omezení vyžadováním finanční úhrady. Anonymizace je přítomna v každém rozhodnutí soudní moci (jde o běžnou činnosti, jejíž automatizace je veřejně proklamována jako priorita) a nelze ji pojímat jako omezující kritérium v podobě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. V případě požadovaných rozhodnutí s ohledem na jejich povahu ani obecně není třeba mnoho anonymizovat, což žalovaný neposoudil. Obdobné žádosti byly vyřízeny obdobnými povinnými subjekty bez vyžadování finanční úhrady.

4. Žalobce dále namítl, že žalovaný řádně (přezkoumatelně a zákonně) nevysvětlil svůj závěr, že anonymizace zabere 5 hodin (resp. 2 minuty na normostranu), přičemž ani to nepředstavuje mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Je veřejně známo, že žalovaný již delší dobu disponuje technickými prostředky umožňujícími strojové provedení anonymizace. I kdyby žalovaný takovou technikou nedisponoval, tak neschopnost státní moci v současné době odpovídající vybavení pořídit nemůže jít k tíži občanům požadujícím po ní informace. Nepřezkoumatelný je i závěr o částce 200 Kč za hodinu vyhledávání a její přiměřenosti. Instrukce je již patrně obsoletní či neexistující (i kdyby existovala, byla by v rozporu s právními předpisy). Žalovaný žádný sazebník nepřijal, a odkazovat na Instrukci tak není možné. Instrukce a údaje o ní navíc nejsou dohledatelné. Dále je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro absenci řádného odůvodnění.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že jeho postup byl souladný s § 17 odst. 5 InfZ a konstantní judikaturou správních soudů. Žalovaný nezbytnou anonymizaci údajů v rozhodnutích požadovaných podle InfZ provádí tak, že dokument otevře ve formátu .doc

a následně znečitelní dotčené údaje (tj. nepoužívá anonymizér). Anonymizér k dispozici má, ten však najde využití především v rámci postupu při zveřejňování rozhodnutí podle vyhlášky č. 403/2022 Sb., o zveřejňování soudních rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 403/2022 Sb.“). Z pohledu InfZ se anonymizují jiné údaje a navíc v minulosti se při vkládání rozsudku v rámci vyřizování žádosti podle InfZ do anonymizéru „nepřetáhla“ část výroku rozsudku. Anonymizaci provedenou v anonymizéru k tomu nelze považovat za bezchybnou a každé rozhodnutí je třeba podrobně projít a zkontrolovat.

6. Instrukce je dohledatelná například v systému ASPI (který je jistě žalobci coby advokátovi znám) nebo na stránkách žalovaného. Nejedená se o obecně závazný právní předpis, avšak soudy jsou povinny se jím jako resortním předpisem řídit. Její ustanovení přitom pouze zpřesňují některé pojmy a poskytují návod. Tvrzení žalobce, že anonymizace v rozsahu 5 hodin není mimořádně rozsáhlým vyhledáváním, je v rozporu s § 5 odst. 2 Instrukce.

7. Tvrzení žalobce, že v exekučních věcech není třeba anonymizovat v takovém rozsahu, nemá význam pro faktický postup při anonymizaci. Každé rozhodnutí je třeba důkladně projít a nelze předjímat rozsah anonymizace. Exekuční rozhodnutí se přitom obecně nezveřejňují. Dále nezáleží na počtu požadovaných rozhodnutí, ale na jejich rozsahu (155 normostran). Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23 se nejedná o úhradu za anonymizaci, ale za vyhledávání případných informací, které nelze podle InfZ poskytnout. K pojmu mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20 a komentářovou literaturu k InfZ.

IV. Replika žalobce

8. V replice žalobce zopakoval, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem a že potíže s anonymizérem nemohou jít k tíži žalobce. K tomu dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20 a uvedl, že ani tvrzení, že se dle InfZ a vyhlášky č. 403/2022 Sb., anonymizují rozdílné údaje, není relevantní. Pakliže by ve vyhlášce č. 403/2022 Sb., byly uvedeny údaje nad rámec InfZ a anonymizér na tyto nuance nebyl programován, jde tato skutečnost k tíži povinných subjektů.

9. Současně žalobce zopakoval, že Instrukce není dohledatelná. Na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti se nachází pouze elektronický výtisk z ASPI z roku 2016, přičemž ASPI je neoficiální platformou, která ničeho nedokazuje. Instrukce, pakliže je v systému ASPI umístěna, není veřejně přístupná a nachází se patrně v placené verzi. Není povinností občana mít placený přístup k systému ASPI.

10. Žalovaný dle mínění žalobce nezákonně požaduje, aby byla žalobcem požadovaná rozhodnutí vyloučena z nahlížení.

11. Žalobce dále uvedl, že jeho právní zástupce požádal žalovaného 25. 6. 2025 o rozhodnutí sp. zn. 35 EXE 653/2013 a rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 39 Co 157/2022. Žalovaný jej však vyzval k zaplacení částky 420 Kč za anonymizaci, což je v rozporu s judikaturou Městského soudu v Praze. Právní zástupce žalobce dále požádal žalovaného dne 8. 7. 2025 o rozhodnutí sp. zn. 35 EXE 653/2013, ani to mu však ke dni sepsání repliky nebylo poskytnuto. Žalovaný postupuje systematicky a účelově v rozporu se zákonem a svévolně brání přístupu k informacím. Závěrem se žalobce ohradil proti tvrzení žalovaného o zneužití práva na úkor protistrany tím, že je jako advokát právně zastoupen. Věc podle něj není jednoduchá.

V. Ústní jednání před Městským soudem v Praze

12. Soud před ústním jednáním opatřením předsedy senátu ze dne 29. 7. 2025 vyloučil žalobcem požadovaná rozhodnutí z nahlížení, neboť jejich zpřístupnění žalobci formou nahlížení do spisu by vedlo k popření smyslu napadeného rozhodnutí, resp. důvodu jeho vydání.

13. Žalovaný se podáním ze dne 4. 7. 2025 z účasti na ústním jednání omluvil.

14. Při ústním jednání před soudem konaném dne 29. 7. 2025 právní zástupce žalobce setrval na podané žalobě a zopakoval část v ní obsažené argumentace. Současně uvedl, že po doručení oznámení samostatně požádal o poskytnutí jednoho z požadovaných rozhodnutí, přičemž i ohledně této žádosti byla vydána výzva k úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace (v rozsahu 2,1 hodiny). Za podstatnou pro rozhodnutí o žalobě označil možnost nahlédnout do předmětných rozhodnutí, jež žalovaný (bez právního důvodu) požadoval vyloučit z možnosti nahlížení do spisu. Pokud jde o žalovaným zmíněnou nepoužitelnost anonymizéru, jde k jeho tíži. Žalovaným odkazovaná judikatura je zastaralá a obsoletní. Instrukce není pro občana dohledatelná na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti a její dostupnost v systému ASPI není relevantní. Soudy jako povinné subjekty by měly vydat vlastní sazebníky, nikoli vycházet z Instrukce. Závěrem právní zástupce žalobce dodal, že podle jeho odhadu anonymizace jedné normostrany ručním způsobem může trvat maximální 40 sekund (155 normostran tedy v souhrnu 1 hodinu 43 minut a 20 sekund). S odkazem na judikaturu Městského soudu v Praze uvedl, že anonymizace prováděná soudem v rozsahu 4 hodin je běžnou činností.

15. Právní zástupce žalobce navrhl provedení důkazů obsažených v písemných podáních žalobce a dále provedení důkazu celým správním spisem včetně požadovaných rozhodnutí, jedno z nichž – anonymizované usnesení Městského soudu v Praze č. j. 39 Co 157/2022-176 – soudu předložil k prokázání rozsahu (možnosti provedení kvalifikovaného odhadu) požadovaných rozhodnutí.

16. Soud na základě vlastního uvážení při jednání provedl důkaz Instrukcí, kterou si opatřil na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti, a to za účelem prokázání její existence. Při rozhodování o žalobě dále soud vycházel z obsahu správního spisu, jímž se důkaz v řízení před správními soudy neprovádí. Takto opatřená skutková zjištění soudu postačovala k posouzení žaloby, a proto žalobcem navržené důkazy pro nadbytečnost zamítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

18. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.

19. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

20. Podle § 17 odst. 1 InfZ povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií,

opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

21. Podle § 17 odst. 3 InfZ v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.

22. Podle § 17 odst. 5 InfZ poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

23. Soud na úvod poznamenává, že „*v soudním řízení o přezkumu rozhodnutí o odložení žádosti se totiž neposuzují věcné důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí informací, ale pouze to, zda jsou dány podmínky pro uplatnění úhrady nákladů, resp. posuzuje se přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledávání informací*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2021, č. j. 8 As 62/2019-37, usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009-34, č. 2301/2011 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008-90, č. 2164/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, č. 2959/2014 Sb. NSS dovodil, že v případě odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 InfZ není možno využít jako opravný prostředek stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Zákon neupravuje ani jiné opravné prostředky proti takovému rozhodnutí, proto se žadatel o informace může bránit žalobou ve správním soudnictví přímo proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 InfZ.

24. Žalobce namítl, že požadavek na úhradu nákladů za *mimořádné rozsáhlé vyhledávání* je protiústavní. S tímto názorem se soud neztotožňuje. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud mnohokrát přezkoumávaly rozhodnutí o odložení žádosti z důvodu neuhrazení úhrady za vyhledávání a právní úpravu § 17 odst. 1, resp. odst. 5 InfZ nikdy protiústavní neshledaly [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38, č. 74/2004 Sb. NSS, ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42, č. 4164/2021 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního sudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16 (N 82/94 SbNU 114), ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20 (N 125/106 SbNU 344)]. V těchto rozhodnutích se sice soudy zabývaly limity požadavku na zpoplatnění poskytování informací, ale obecně tento požadavek neshledaly rozporným s ústavním pořádkem. Povinnost orgánů veřejné moci poskytovat informace o své činnosti ve smyslu čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv o svobod (korespondující s právem na informace podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) se realizuje přiměřeným způsobem a v mezích stanovených zákonem. S ohledem na právě uvedené soud obecně vzato považuje zakotvení institutu úhrady za poskytování informací v § 17 InfZ za legitimní nástroj souladný s ústavním pořádkem (podobně jako správní poplatky). V každém konkrétním případě však musí být naplněny zákonné podmínky pro stanovení úhrady a tato nesmí být nepřiměřeně vysoká, aby nedocházelo k popření podstaty

a smyslu práva na informace a s ní související kontroly státní (včetně soudní) moci ze strany veřejnosti (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

25. Z konkrétních žalobních námitek se soud předně zabýval tvrzením o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci řádného odůvodnění. Ač je podle judikatury správních soudů odložení žádosti podle § 17 odst. 5 InfZ rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (a lze se proti němu bránit žalobou proti rozhodnutí), neznamená to, že se zároveň jedná o (formalizované) rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, které by striktně muselo splňovat náležitosti kladené na něj tímto zákonem (včetně odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu). Soud v této souvislosti považuje za podstatný závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, podle něhož „*rozhodnutí o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nemusí být vydáno formou usnesení podle správního řádu a je možné samotné rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím pouze poznamenat do spisu; zároveň však zdůrazňuje, že žadatel musí být o vydání tohoto rozhodnutí povinným subjektem prokazatelným způsobem vyrozuměn, aby mohl efektivně využít svého práva na soudní ochranu podáním žaloby ve správním soudnictví. Za dostačující pak lze považovat i neformální písemné sdělení o odložení žádosti o informace pro nezaplacení požadované úhrady tak, jak bylo žalovaným provedeno v projednávané věci. Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že má-li být následně rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím přezkoumáváno soudem ve správním soudnictví, pak je také třeba, aby rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím bylo alespoň stručně zdůvodněno, jinak by bylo třeba je považovat za nepřezkoumatelné.*“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí (stručně) sdělil, proč měl za naplněné podmínky pro odložení žádosti podle § 17 odst. 5 InfZ, odkázal přitom na žalobci doručené (a tudíž známé) oznámení, v němž podrobněji a s odkazem na Instrukci zdůvodnil, proč poskytnutí informace podmínil zaplacením úhrady ve stanovené výši. To soud považuje (z hlediska přezkoumatelnosti) za dostatečné pro to, aby žalobce „mohl efektivně využít svého práva na soudní ochranu podáním žaloby ve správním soudnictví“. Realizace tohoto práva žalobcem ostatně vyplývá i ze skutečnosti, že žalobce v žalobě na argumentaci uvedenou v oznámení a napadeném rozhodnutí konkrétně reagoval.

26. Základní spornou otázkou je, zda byl žalovaný oprávněn podmínit poskytnutí požadovaných rozhodnutí v anonymizované podobě zaplacením úhrady v jím stanovené výši za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Žalovaný přitom takové vyhledávání spatřoval v nutnosti provést anonymizaci (resp. spíše vyhledání a znečitelnění informací, které podle InfZ žadateli nelze poskytnout) požadovaných rozhodnutí čítajících dohromady 155 normostran (jak plyne i ze správního spisu), což podle žalovaného potrvá minimálně 5 hodin (alespoň 2 minuty na normostranu).

27. Ke zmínce žalobce, že se jedná pouze o 3 rozhodnutí žalovaného a 3 navazující rozhodnutí o opravném prostředku, soud podotýká, že pro hodnocení provedení vyhledání a znečitelnění informací, které podle InfZ nelze poskytnout, jako mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací není rozhodný počet požadovaných rozhodnutí, nýbrž celkový počet stran předmětných rozhodnutí, jelikož při provádění anonymizace je třeba projít každou stranu. Na tomto základě pak lze kvalifikovaně zhodnotit, kolik času pracovníku žalovaného anonymizace potrvá, potažmo zda se vzhledem k tomu jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, a případně jaká má být výše požadované úhrady.

28. Ohledně námitky, že anonymizace je běžnou činností žalovaného spojenou s každým jeho rozhodnutím, soud souhlasí se žalovaným, že povinnost soudů podle vyhlášky č. 403/2022 Sb., o zveřejňování soudních rozhodnutí, zveřejňovat (anonymizovaná) pravomocná rozhodnutí se nevztahuje na soudní rozhodnutí v exekučních věcech (která byla předmětem žádosti žalobce). Zveřejňování a anonymizace takových rozhodnutí se tedy neděje automaticky, ale v zásadě pouze v rámci vyřizování žádostí o informace (provedení anonymizace daných rozhodnutí by žalovaný jinak ke své činnosti nepotřeboval a neprováděl by ji). Žalobce dále podotkl, že v (požadovaných) exekučních rozhodnutích není třeba mnoho údajů anonymizovat. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23, podle něhož přítomnost „neposkytnutelných“ údajů *„nelze v žádném ze soudních rozhodnutí předem vyloučit, je tedy v každém případě třeba tato rozhodnutí důkladně projít (pročíst) a identifikovat tyto případné údaje, které poskytnuty být nemohou, a které tedy mají být v poskytnutých kopiích anonymizovány, resp. znečitelněny. Tuto činnost, která může být v případech delších soudních rozhodnutí čítajících desítky stran značně časově náročná, tedy musí pracovníci povinného subjektu vykonat v každém případě, i tehdy, pokud nakonec po této kontrole požadovaných soudních rozhodnutí vyjde najevo, že žádné takové údaje, které by měly být znečitelněny, neobsahují. Úhrada na tuto kontrolu, požadovaná v případě zvlášť rozsáhlých soudních rozhodnutí, tedy musí být, neuspěje-li žadatel v plném rozsahu se stížností proti této úhradě u nadřízeného orgánu, nejprve zaplacena, aby z provedení této kontroly teprve vyplynulo, zda, případně v jakém rozsahu je nutné poskytnutí informací obsažených v požadovaných soudních rozhodnutí odepřít a vydat o tom rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti.“* Při provádění anonymizace je tedy vždy nutno pečlivě celé rozhodnutí projít bez ohledu na pravděpodobnost výskytu dotčených údajů a jejich celkový počet. Žalovaný proto nepochybil, pokud v tomto kontextu a smyslu povahu požadovaných rozhodnutí nehodnotil a vycházel z celkového počtu stran těchto rozhodnutí. Právě citovanou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu s příslušným odkazem parafrázovalo i Ministerstvo spravedlnosti v rozhodnutí o stížnosti, čímž jednoznačně objasnilo, co daný proces obnáší.

29. Žalovaný uvedl, že anonymizace údajů, jejichž zveřejnění by bylo v rozporu s § 8a InfZ, zabere minimálně 2 minuty na normostranu a s ohledem na to, že požadovaná rozhodnutí celkem čítají 155 normostran, v souhrnu zabere minimálně 5 hodin (přičemž z takto určené minimální časové dotace vycházel při stanovení výše úhrady). Jednalo se o přípustný kvalifikovaný odhad žalovaného (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, a ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20) vycházející z jeho praxe, který soud považuje za dostatečný a adekvátní a jako takový jej nebylo třeba detailněji odůvodňovat. Ostatně jak v obdobném případě uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 48 A 147/2017-70: *„předpoklad žalovaného, že pročtení a případná anonymizace jedné strany zabere jeho zaměstnankyni asi 2 minuty času, pak soud nepovažuje za nijak nadhodnocený, neboť je mu z jeho vlastní administrativní činnosti známo, že taková činnost může trvat (v závislosti na obsahu konkrétního rozsudku) dvojnásobnou i trojnásobnou dobu.“* S právě citovaným závěrem se soud vzhledem k povaze a požadavkům řádného procesu anonymizace popsaného mimo jiné v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23 ztotožňuje. I s ohledem na právě zmíněný rozsudek, podle nějž anonymizace delších soudních rozhodnutí čítajících desítky stran může být značně časově náročná, soud dospěl k závěru, že v případě exekučních rozhodnutí o celkovém rozsahu 155 normostran a tomu přiřazené minimální časové dotaci 5 hodin se

jedná o (mimořádně rozsáhlé) vyhledávání informací ve smyslu § 17 odst. 1 InfZ přesahující rámec běžné činnosti žalovaného (a rámec běžných žádostí o poskytnutí soudních rozhodnutí). Z oznámení i rozhodnutí o stížnosti přitom vyplývá, že právě v těchto parametrech či okolnostech byla spatřována mimořádná rozsáhlost vyhledávání požadovaných informací.

30. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný disponuje technickými prostředky umožňujícími strojové provedení anonymizace, či že by jimi ve 21. století disponovat měl a jejich absence nemůže jít k tíži žalobce. K tomu soud podotýká, že v žádosti o informace ani ve stížnosti proti oznámení žalobce tímto směrem argumentaci nevedl, a proto nelze žalovanému ani Ministerstvu spravedlnosti vytýkat, že se sami od sebe touto konkrétní otázkou dříve nezabývali. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uspokojivě obhájil, proč anonymizér, kterým je vybaven, nebylo vhodné použít a bylo by nutné provést anonymizaci pracovníkem ve shora specifikované časové dotaci. Z žádného právního předpisu ani jiných okolností přitom nevyplývá povinnost žalovaného být vybaven technikou určenou k vyhledávání a znečitelnění údajů, které nelze podle InfZ žadateli poskytovat, a tedy pokud jí žalovaný nedisponuje, nelze v tom spatřovat nezákonnost jeho postupu, resp. napadeného rozhodnutí.

31. Ke stručné poznámce žalobce, že obdobné žádosti byly jinými povinnými subjekty v obdobném postavení, jako je žalovaný, vyřízeny bez vyžadování finanční úhrady, soud pouze podotýká, že žalobce žádné takové případy nedoložil. Přitom požadování úhrady je v každém jednotlivém případě možností povinných subjektů, nikoli jejich povinností.

32. Pokud jde o stanovenou výši úhrady, ta vychází z § 4 Instrukce, podle něhož výše úhrady činí v případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací 200 Kč za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem. Konkrétně k Instrukci a v ní uvedené sazbě 200 Kč za hodinu vyhledávání se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 300/2016-21: *„Každý povinný subjekt musí zveřejnit sazebník úhrad za poskytování informací dle § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 4 informačního zákona. Účelem vydání a zveřejnění sazebníku je předem informovat žadatele, že povinný subjekt bude při vyřizování žádostí uplatňovat úhradu a umožnit mu, aby se s možnou výší úhrady předem seznámil, příp. aby získal povědomí, z jakých hodnot bude při vyčíslení úhrady vycházet. Povinný subjekt, resp. jeho nadřízený orgán, této povinnosti dostál shora vymezenou instrukcí.* (...) *Podle § 7 nařízení vlády musí povinný subjekt stanovit v sazebníku hodinové sazby odvozené z nákladů na platy, případně mzdy a z ostatních osobních nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. <u>Instrukce v § 4 určuje, že pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, stanoví se výše úhrady za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem na 200 Kč. V případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací více pracovníky je výše úhrady dána součtem částek připadajících na každého pracovníka.</u>* (...) *<u>Nejvyšší správní soud stanovenou částku, i ve vztahu ke zjištěným podkladům, nepovažuje za nepřiměřenou nebo nedůvodně odlišnou oproti průměrným nákladům na hodinu práce administrativního pracovníka povinného subjektu. Stejně tak ve stanovení paušální částky neshledal rozpor se zákony, naopak se mu jeví v souladu s principy předvídatelnosti a právní jistoty, kterými se mají správní orgány při své činnosti řídit.</u> I z hlediska zachování principu rovnosti je zvolená úprava vhodná, protože není navázána na plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na tom, jak dlouho daný pracovník je u povinného subjektu zaměstnán, jaká je jeho platová třída, výše osobních odměn, počet odpracovaných hodin za určité (zpravidla účetní) období apod. a není tak de facto dílem náhody,*

komu vyřízení žádosti připadne. Žadatel již v okamžiku podání žádosti má povědomí o tom, podle jaké sazby bude úhrada účtována. Obdobný princip je zvolen i v případě určení výše správních a soudních poplatků.“ Právě citované závěry Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 16. 11. 2018, č. j. 5 As 314/2017-21, když uvedl, že „*z uvedeného rozsudku je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zde jednak dospěl k závěru, že paušalizace hodinové sazby má své odůvodnění, a jednak výši hodinové sazby 200 Kč shledal přiměřenou. Když krajský soud uvádí, že povinný subjekt musí výši hodinové sazby odvodit od konkrétní výše platových (mzdových) nákladů na pracovníka, jenž žádosti o poskytnutí informací vyřizuje, a pokud se na vyřizování žádosti bude podílet více pracovníků (s rozdílným platovým či mzdovým ohodnocením), nutno hodinovou sazbu odvodit od platových (mzdových) nákladů na tyto pracovníky povinného subjektu, zcela pomíjí právní názor výše vyslovený.*“ Nadto Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 3. 2021, č. j. 9 A 15/2019-92 vyslovil, že „*úhrada 200 Kč za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem (§ 4 Instrukce o sazebníku úhrad) totiž představuje paušalizovanou náhradu platových nákladů, nikoli náklady reálně vynaložené na daného pracovníka; nicméně je obecně známou skutečností, že osobní náklady ve státním sektoru se od roku 2011 nesnížily, spíše naopak.*“ Soud s výše uvedenými závěry, podle nichž je sazba 200 Kč za hodinu vyhledávání přiměřená, souhlasí a neshledává důvod se od nich v nyní posuzovaném případě odchýlit.

33. Instrukce, jak ostatně vyplývá i z jejího názvu, byla vydána jako sazebník ve smyslu § 21 odst. 2 InfZ a nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a jako taková je dostupná na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti (https://msp.gov.cz/web/msp/povinne-zverejnovane-informace/-/clanek/informace-povinne-zverejnovane-podle-zakona-c-106-1999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim), kde ji lze bez obtíží dohledat. Jedná se o instrukci Ministerstva spravedlnosti (tj. nadřízeného orgánu žalovaného ve věci vyřizování žádostí o informace), která nikdy nebyla zrušena, a jakožto vnitřní předpis tedy byla pro žalovaného v nyní posuzované věci závazná. Z právě uvedeného vyplývá, že Instrukce skutečně existuje, není obsoletní, nezákonná ani nedohledatelná, jak tvrdil žalobce, a žalovaný nepochybil, pokud podle ní postupoval (jak objasnil v oznámení). Takovéto vysvětlení stanovení výše úhrady považuje soud za dostatečné (srov. např. body 26 až 32 odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 9 A 15/2019-92).

34. Soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7
s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.

35. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.